

mod Andres velforstaaede Interesse. Det er nok sandt, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Bestemmelsen i Danske Lov er saaledes affattet, at det forekommer mig, at Staten efter denne Lovbestemmelse kunde gjøre Indskrænkning i, ja helt ophæve Grundeernes Ret overalt og til enhver Tid, hvor det viste sig, at den stred mod det Offentliges Interesse eller den fattige Befolknings Liv. Staten havde derved reserveret sig en saadan Ret, at den kunde gjøre det uden at give Erstatning. Det er, saa vidt jeg kan forstaa, Betydningen af Indskrænkningen i 5—10—43, i Forhold til, hvad Regjeringen nu vil have slaaet fast, at denne Lovs § 3 giver, ogsaa med Hensyn til dette Fiskeri, Grundeierne en aldeles klar Eiendomsret, en Eiendomsret, som ikke blot er af betydelig større Omfang end den gamle Ret i Følge 5—10—43, idet nemlig alle Konsekventerne her udtrykkelig ere nævnte — der fordres saaledes en bestemt Hensyntagen ogsaa fra Andre, som udsatte deres Fiskerestaber i saadan Nærhed af de udsatte Væleruser, at den kan skade Fiskeriet — men tillige af en saadan Bessaffenhed, at jeg ikke ser Andet end — og det er det, det navnlig kommer an paa — at naar den en Gang skulde komme i Strid med det Offentliges Interesse, vilde Regjeringen ikke kunne faae den afløst uden gennem et Lovforslag, der gav fuld Erstatning. Det er ikke hermed min Mening at paasta, at hele denne Ret til Vælegaarde, Grundeierne nu have, skulde falde bort uden Erstatning eller i det Hele falde bort; paa ingen mulig Maade; men naar man vilde bevare denne Ret, hvad der forekommer mig at være fuldstændig god Grund til, idet der er mange Stæder, hvor man har kjøbt Eiendomme med særligt Hensyn til, at der er Ret til Vælegaarde, saa bør Staten ikke fraskrive sig den Ret, den har i Henhold til Christian den 5tes Lov til, naar det skulde være nødvendigt, at gjøre Indskrænkning deri uden at behøve at give Erstatning. Det er det, som sker ved denne Lov. Denne Lov er ubelæsende i Faveur af Grundeierne. Den giver ikke blot samme Ret som Christian den 5tes Lov giver, men gjør det i langt klarere Udtryk og i betydeligere Omfang, og Staten fraskriver sig den Afgang, den havde til at høre paa mulige Ulemper og daarlige Forhold, som kunne opstaa som Følge af disse Ulemper. Det er altsaa en Fordel for enkelte private Ciere, men Tab for Samfundet, som tilsigtes gennem denne Paragraf. — Med Hensyn til Vedtægterne skal jeg villig indrømme, — hvad jeg ogsaa tillod mig at bemærke i Gaar —

at Regjeringen naturligtvis kan skaffe fornøden Sagkundskab tilveie; men den vil ikke, naar Vedtægterne skulle skaffes tilveie, gennem de Kommunalraad, som her ere nævnte, kunne skaffe den Sagkundskab tilveie, som fornemmelig maa antages at findes hos selve Fiskerbefolkningen. Hvorledes der skal hødes herpaa, veed jeg ikke. Men det forekommer mig, at navnlig Amtsrådene og Byraadene ere de uheldigste kommunale Autoriteter at benytte dertil, fordi man ikke vælger Folk ind i disse Raad efter, hvor vidt de ere inde i Fiskeriforholdene eller ikke. — Den høitærede Ministers Dplysning med Hensyn til Brugen af Redskaberne foranlediger mig til Slutning til den Bemærkning, at det vistnok vilde være ønskeligt, at man ogsaa havde statistiske Dplysninger om, hvor og hvormange af disse Vaad der findes i Fjordene. Det er meget vanskeligt at fride til Behandling af dette Lovforslag, saa længe man ikke veed, hvilken Virkning de senere Tidens Forandring i Fiskeriforholdene har havt navnlig med Hensyn til Anstæffelse af Vaad.

Berg: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe, men kun gjøre et Par korte Bemærkninger. Med Hensyn til det Hovedpunkt, jeg omtalte, og som omhandles i § 3 og berøres i Bestemmelserne i §§ 52 og 53, skal jeg henholde mig til, hvad den sidste ærede Taler nu yttrede i den første Del af sine Udtalelser om dette Spørgsmaal. Naar den meget ærede Minister mente, at Regjeringen havde gjort Noget siden sidst, idet den havde anmodet Kommissionen om at have sit Die henvendt paa, hvad Erfaringerne i den mellem-liggende Tid estervise, saa skal jeg dertil bemærke for det Første, at vi i alt Fald Intet have liggende for os som Frugten af en saadan Henvendelse til Kommissionen, og for det Andet tror jeg neppe, at den Vel var rigtig; thi nu har Kommissionen en Gang i sine Forslag og sin Betænkning sagt os, med hvilke Dine den ser paa disse Forhold. Den har en forudfattet, utvilsomt efter sin Overbevisning vel begrundet Mening, og under denne Synsvinkel betragter Kommissionen nu en Gang denne Sag; den er derfor efter min Mening ikke særligt flittet til upartist at bedømme Betydningen af de Indsigelser, som paa mangfoldige Punkter ere stete mod Kommissionens Betænkning, siden den fremkom. Jeg har ment, at det laa overordentlig nær for Regjeringen at benytte alle de til dens Raadighed staaende Midler